

LIBRIS

We know
books

**CLAIRE
ALEXANDER**

Trei ani de singurătate

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA

București

PROLOG

Am șase minute să ajung pe jos la gară, timp suficient dacă sunt încălțată cu cizmele fără toc. Trenziul meu atârnă în cuierul de lângă ușă, cu căciula roșie îndesată în buzunar. Geanta de pe masa din bucătărie conține tot ce-mi trebuie pentru o zi la birou. Am părul proaspăt spălat și îndreptat; buzele, rujate. Se potrivesc cu căciula – întâmplător, dar îmi place asta.

Undeva între bucătărie și ușa de la intrare, îmi dau seama că în gâtleej mi s-a cuibărit un sâmbure de îndoielă. Nu pot nici să-l înghit, nici să tușesc și să-l scuip afară. Simt o apăsare în piept și fierbințeală în palme. Îmi urcă furnicături pe brațe, ca niște mici șocuri electrice. Îmi țin ochii în podea, privindu-mi picioarele alunecând pe parchetul pe care l-am lustruit atât de conștiincios cu numai o lună în urmă. Parcă ar fi picioarele altcuiva.

Mă reped la scări, mă așez pe cea de-a treia treaptă și înghit în sec. Încă mă uit fix la picioarele mele, în șosetele groase pe care le port întotdeauna la cizmele fără toc, pentru că port o mărime intermediară, iar în cazul de față am ales o încălțăminte cu jumătate de număr mai mare. Cizmele stau semețe sub haină, la capătul holului. Știu că sunt acolo, dar nu pot ajunge la ele.

Tot ce trebuie să fac este să merg spre ușă. Să-mi vâr picioarele în cizme și să trag fermoarele. Să-mi pun

haina și căciula roșie. Să-mi atârn geanta pe umăr și să încui ușa după mine. O serie de mișcări simple, care îmi iau mai puțin de un minut dintr-o zi întreagă. Dacă plec acum, am încă timp să prind trenul. Pot încă să ajung la timp la muncă.

Dar sâmburele din gâtleej se umflă. Simt că mă sufoc. Nu e nimeni aici să mă ajute și nu pot să mă ajut singură pentru că brațele și picioarele mi-au luat foc.

Când reușesc în sfârșit să-mi scot telefonul din geantă, au trecut trei ore, am ratat douăsprezece apeluri și încă stau pe treapta a treia de la poalele scării.

ZIUA 1214

Miercuri, 14 noiembrie 2018

Mă numesc Meredith Maggs și n-am ieșit din casă
de 1214 zile.

ZIUA 1215

Joi, 15 noiembrie 2018

Deretic prin living, când sosește el. Mai întâi, își parchează mașina gri în fața casei mele. Apoi vine pe alee. Ține o mapă subțire sub braț și are picioare lungi. Din trei pași, ajunge la ușă.

La 10.57, bărbatul cel înalt sună la ușă.

Îmi place când oamenii sunt punctuali. N-am prea mulți musafiri – prietena mea cea mai bună, Sadie, cu copiii ei, James și Matilda, și curierul de la Tesco sunt singurii care vin în mod regulat. Sadie întârzie de multe ori și e varză, dar o las în pace pentru că e o mamă singură, cu o slujbă dificilă – asistentă la cardiologie în cel mai mare spital din Glasgow. Curierul de la Tesco e întotdeauna punctual.

Inspir adânc și îmi privesc picioarele cum se îndreaptă către ușă, în conversii albaștri. Mă uit la mâna mea dreaptă care se întinde spre mâner, apucă, împinge și trage. Deschid încetișor ușa și fac o scanare rapidă. Cămașă în pătrățele, încheiată până la ultimul nasture, pe sub un palton bleumarin din lână. Cu câțiva ani mai tânăr decât mine, cred. Sau poate că doar beneficiază de aer curat și de razele soarelui. Are părul negru, scurt în părți și mai lung în creștet. O față prietenoasă – ochii larg deschiși și un zâmbet discret, deloc forțat.

N-am prea mulți vizitatori. Dar ăsta pare OK, la prima vedere.

Îmi întinde o mână.

– Meredith? Sunt Tom McDermott de la Holding Hands, voluntarii care oferă asistență persoanelor singure. Eram nerăbdător să te cunosc.

Aș vrea să pot spune același lucru, dar printre toate lucrurile pe care le aștept cu nerăbdare – și e o listă scurtă, trebuie să recunosc – acesta nu figurează. N-a fost niciodată o bucurie să cunosc oameni noi. Mai ales oameni care vin doar ca să se asigure că nu-mi neglijez igiena personală, că nu mă înfometez sau că nu beau vodcă la micul-dejun. După ce căsuțele au fost bifate și formularele, completate, devin destul de plictisitoare.

Îi strâng mâna lui Tom McDermott pentru că așa e politicos. Este primul bărbat care vine la mine acasă de la Gavin încoace – dragul, scumpul de Gavin care nu a putut face față coșmarurilor mele –, dar nu mă simt amenințată. Nu-l găsesc intimidant pe Tom McDermott, cum stă așa, pe treptele de la intrare, în cămașa lui cu pătrățele și paltonul din lână.

Totuși, nu-l poftesc înăuntru. Nu încă. Chiar dacă eu l-am invitat aici, fără tragere de inimă, după ce mi-a lăsat Sadie un pliant pe masa din bucătărie, sub cutia de fursecuri Tunnock's, și am parcurs toți pașii. Același pliant pe care Tom McDermott îl pescuiește din mapa lui și îl ține ridicat în fața mea. Îmi împletesc degetele la spate, ca reacție la textul scris cu majuscule negre: SUNTEM AICI SĂ TE ȚINEM DE MÂNĂ. Un act de sfidare de care numai eu sunt conștientă.

Mă uit la cei doi oameni de pe pliant. Le cunosc bine fețele – i-am văzut de câteva ori pe zi pentru că sunt fixați pe ușa frigiderului meu, cu un magnet în formă de inimă. Unul este o femeie de vârstă mijlocie; celălalt

este un bărbat care arată destul de bătrân cât să-i fie bunic. El are ochii încețoșați și părul alb la tâmpile și pare mărunțel în fotoliul lui, cu umerii ridicați către urechi. Cei doi își zâmbesc și – întocmai cum spune numele asociației – își strâng mâinile.

– Întotdeauna am crezut că asistența asta e o chestie pentru oamenii în vârstă, îi spun lui Tom McDermott, gata să etichetez pliantul ca proba A.

– De fapt, încercăm să ajungem la oricine ar putea să aibă nevoie de un prieten. Bătrâni, adolescenți și orice persoană aflată între aceste două vârste.

– Eu am prieteni, îi spun, forțând realitatea.

– Poate că mai e loc pentru încă unul?

Mă gândesc la asta, la felul în care micul meu cerc n-ar putea trece deloc drept un cerc – dacă nu pui la so-coteală și pisica – și nu sunt cu adevărat atentă la ceea ce spune despre training, și evaluarea riscului, și codul de conduită. Dar decid că sunt suficient de curioasă încât să-l las să-mi intre în casă.

Nu am putut să-mi mut puzzle-ul aproape terminat cu *Sărutul* lui Klimt de pe măsuta de cafea din living, așa că o împing cu grijă la perete. Dacă Tom McDermott are nevoie de o masă, ne putem muta în bucătărie.

Îl las acolo și mă duc să fac un ceai. („Fără zahăr – sunt destul de dulce“, îmi spune făcându-mi cu ochiul și, cumva, îi iese destul de drăgălaș, și nu dubios.) Când mă întorc, el stă într-un genunchi și privește *Sărutul*.

– Cât timp ți-a luat?

– Câteva zile, doar câte jumătate de oră, când și când, spun așezând tava cu ceaiul pe podea.

Am adus și o farfurie cu fursecuri de ciocolată, chiar dacă Tom McDermott pretinde că e destul de dulce.

–Fantastic! spune, și mă gândesc că vorbește despre puzzle, nu despre fursecuri, dar el se întinde după unul și ia o mușcătură.

Stă pe podea cu picioarele lui lungi încrucișate și soarbe apoi și din ceai, ca fursecul să alunece mai bine. Pentru o persoană complet străină, s-a instalat foarte confortabil în livingul meu. Mă așez într-un capăt al canapelei cu ceaiul în mână, iar cana îmi încălzește palmele.

–Meredith, chiar mă bucur să te cunosc. Înainte de a începe să discutăm, permite-mi să-ți ofer câteva informații despre organizația noastră caritabilă. A fost fondată în 1988, chiar aici, în Glasgow, de o femeie pe nume Ada Swinney, a cărei mamă era imobilizată în casă din cauza demenței. Misiunea noastră de astăzi este exact aceeași ca și misiunea Adei de atunci – să oferim companie, prietenie și sprijin oricui are nevoie.

Nu știu ce să spun, așa că sorb din ceai.

–Cel mai important lucru, întotdeauna, este să te simți confortabil și în siguranță. În orice moment, dacă nu simți asta, poți să-mi spui să plec și o să plec, fără să-ți pun vreo întrebare! Scoate niște formulare din mapă. Vrei să terminăm mai întâi cu partea plictisitoare?

Îi răspund la toate întrebările și încuviințez din cap atunci când e cazul, până când formularele se întorc la locul lor.

–În mod clar, ești campioană la puzzle-uri, spune. Cu ce altceva îți mai place să-ți ocupi timpul?

După câteva secunde bune în care Tom McDermott zâmbește – recunosc că are niște ochi blânzi –, iar eu mă uit la el absentă, îi zic:

–O grămadă de chestii.

–Ei bine, se vede! Face un gest spre cărțile care căpușesc un întreg perete al camerei, apoi sare în picioare

dintr-o mișcare surprinzător de lină pentru picioarele acelea. Ai o mare varietate aici, Meredith. O mulțime de clasici... istorie... artă... ai ceva preferat?

– E un volum de poezie, de fapt. Emily Dickinson.

Mă duc lângă el la rafturi și scot un volum subțire, portocaliu, cu cotorul moale și crăpat de la deceniile de uzură, de la atingerea unor degete mult mai bătrâne decât ale mele. L-am cumpărat de la anticariatul meu preferat. „Pentru Violet, mereu al tău“, scrie pe pagina de gardă. Deseori m-am întrebat cine a fost Violet și de ce o carte care i-a fost dăruită cu atâta implicare a sfârșit prin a-mi fi vândută mie, cu două lire. Oricare ar fi povestea ei, mă simt în siguranță când o țin în mână.

– Dickinson. Era destul de funebră în sinea ei, nu-i așa? Un geniu.

– Pot să ți-o împrumut dacă vrei, zic eu, surprinzându-mă și pe mine că-i ofer cartea.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc, Meredith. O să am mare grijă de ea și o să ți-o aduc înapoi data viitoare când ne vedem.

Sunt un pic luată prin surprindere. Mă așteptam să spună – amabil, politicos – că nu se poate să-mi ia cartea preferată. Dar până să-mi reiau locul pe canapea, a băgat-o în mapa lui și s-a mai servit cu un fursec.

– Meredith, știu că n-ai mai ieșit din casă de multă vreme, spune.

– De o mie două sute cincisprezece zile, îi spun.

– E foarte mult timp.

– Da, nici nu mi-am dat seama când a zburat.

– Numeri zilele?

Ridic din umeri și mă simt aiurea.

– Păi, nu prea am ce să calculez, așa că număr.

Îmi înfășor brațele în jurul trupului, pe deplin conștientă de mesajul pe care îl transmite gestul meu.

–Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei. Își menține vocea blândă, în contrast cu tonul meu tăios. Mă aflu aici ca să te cunosc. Mă interesează să aflu despre viața ta, ce-ți place și ce nu-ți place, cum îți petreci timpul. Și... ei bine, poate găsim o cale să te ajut să te întorci în lume?

–Sunt în lume, îi răspund sfidător.

–Da, normal că ești. Dar...

–Am un motan. Fred.

–Fred? Astaire, Savage?

Râde. Eu, nu.

–Fred, și atât.

–Îmi plac pisicile, spune.

Încep să cred că Tom McDermott o să fie de acord cu mine indiferent ce spun. Consideră că puzzle-ul meu e fantastic. Îi place Emily Dickens și îi plac pisicile. Totodată, încep să regret că i-am dat cel mai prețuit volum de poezii. Aș putea să nu-l mai văd niciodată, cu coperta lui portocalie, atât de dragă mie. Mă întreb dacă aș putea să i-l cer înapoi. Poate se va duce la baie, și atunci aș putea să i-l sustrag din mapă și să îl pun înapoi pe al doilea raft de sus, unde-i e locul.

Dar el nu dă semne că s-ar duce la baie, ci vrea să continue discuția despre pisici.

–Ce se întâmplă dacă Fred se îmbolnăvește? mă întreabă.

Tom McDermott m-a subestimat. Mi s-au mai pus întrebările astea.

–Fred nu se îmbolnăvește niciodată, îi răspund cu mândrie. Dar am o prietenă foarte bună, Sadie. Sadie s-ar duce cu el la veterinar.

–A, asta-i bine. Ce altceva mai face Sadie pentru tine?

–Îmi ia medicamentele de pe rețetă o dată pe lună. Atâta tot. E prietena mea, nu îngrijitoarea mea. Îmi simt

umerii încordați. Rămăsesem cu ei înțepeniți – ridicați spre urechi – din momentul în care i-am dat cartea. N-am nevoie de nimic altceva.

– Și lucrezi... cu normă întreagă?

– Sunt freelancer într-ale scrisului, deci e variabil. Dar sunt destul de ocupată.

– Într-ale scrisului? Sună interesant.

– De fapt, nu prea e. Nu am o rubrică în *New York Times* sau ceva de genul ăsta. Scriu content online pentru diverse companii.

– Crede-mă, e interesant în comparație cu ce făceam eu, zice el, schițând o grimasă. Am fost concediat anul trecut de la jobul meu în finanțe. Așa că mi-am luat un răgaz ca să-mi dau seama ce să fac mai departe.

Aprob din cap. Nu m-am priceput niciodată la conversație.

– Dar familia ta, Meredith? Te vizitează des?

Mi se strânge stomacul. Iau o gură de ceai.

– E complicat, îi zic.

– Mă pricep la complicații, spune el și vocea lui sună blând. Dar nu trebuie să vorbim despre asta, Meredith.

– Am o mamă. Și o soră. Fiona. Fee. E cu un an și jumătate mai mare decât mine, zic eu, mitraliind cuvintele.

– Cum e sora ta?

Venind din partea lui, e o întrebare normală.

– Diferită de mine. Dar nu mai știu nimic despre ea. N-am mai vorbit de mult. De fapt, nu mă mai văd deloc cu ea și cu mama.

– Chiar că-i complicat, nu glumă, spune Tom încet.

Apoi așteaptă, iar faptul că îmi lasă spațiu mă face să mă întreb dacă pot să spun mai multe. Numai că nu-mi găsesc cuvintele potrivite, așa că mă duc iar în bucătărie să mai aduc fursecuri.

Jumătate de oră mai târziu, stau la ușă și aștept răbdătoare ca Tom McDermott să iasă, să coboare cele trei trepte până pe aleea din grădină, să urce în mașina lui gri și să plece. Sunt epuizată după toată discuția, după toate întrebările, după toată îngrijorarea legată de cartea mea, după toată prefăcătoria aceea cum că viața mea e de nota zece când, de fapt, în cele mai multe zile, abia reușește să atingă, cu chiu cu vai, un șase.

Nu se grăbește să plece. Deja mi-a mulțumit adânc pentru ospitalitate, privindu-mă direct în ochi și spunându-mi că va veni iar să mă vadă săptămâna viitoare, dacă e OK din punctul meu de vedere. Fred ne privește din locul lui preferat, de pe scaunul confortabil aflat la etaj, pe palier. Și pentru el este primul bărbat care intră în casă; mă întreb dacă pisicile iau seama la așa ceva. Pe de o parte, sunt mulțumită că n-a venit jos să-l întâmpine pe Tom.

—Ține minte, nu ai nici o obligație, spune Tom. Dacă îți displac glumele mele sau dacă nu-ți permiți toate fursecurile pe care le mănânc, poți să-mi spui oricând să degajez terenul. Nu mă supăr, îți promit.

—Ai la tine cartea mea preferată, deci cred că va trebui să ne mai vedem.

—Foarte adevărat. Zâmbește. Și abia aștept să văd la ce puzzle o să lucrezi data viitoare.

—La un mozaic, îi spun. E foarte complicat.

—Păi, abia aștept să-l văd. Pe curând, Meredith.

Dau să-i fac cu mâna în semn de rămas-bun, dar el se oprește pe treptele de la intrare.

—Încă un lucru, Meredith... dacă nu te superi. Sunt curios: trebuie să fie ceva ce făceai înainte și îți lipsește. Ceva ce nu poți face acasă.

A început să plouă din greu. Tom McDermott își încheie paltonul din lână. În spatele lui, norii grei, cenușii

ai după-amiezii târzii vin spre mine. Sunt conștientă de prezența lor fără să-i privesc direct. Mă trag un pic în spate, la adăpost.

–Înotul. Îmi place să înot.

–Eu sunt un înotător jalnic, spune el. Știu să înot câinește și cam asta e tot. Oricum... Își scoate fularul de sub palton și îl înfășoară strâns la gât, apoi își scutură o picătură de ploaie de pe vârful nasului. În ritmul ăsta, o să înot până acasă. La revedere, Meredith. Ai grijă!

–Și tu, Tom McDermott, șoptesc și închid ușa.

În noaptea aceea, visez că înot câinește într-un lac, împreună cu Emily Dickinson. Tom McDermott și bătrânul din pliant stau pe mal și se uită, făcându-ne cu mâna și mâncând fursecuri de ciocolată.